

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČO: 67010041
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy České republiky**
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti: 1) Ředitelství silnic a dálnic ČR, Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4
2) I. L., X
3) Spolek pro ekologii Kostelec, Přehradní 346, 763 14 Zlín-Kostelec
4) Vizovické vrchy, z. s., Lázeňská 1104, 763 12 Vizovice
5) Egeria, z.s., Obchodní 1324, 765 02 Otrokovice

o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 5. 11. 2021, č. j.: MD-15109/2021-510V62, sp. zn. MD/151051/2021/510,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra dopravy (dále jen „žalovaný“), jímž byl zamítnut jeho rozklad proti společnému rozhodnutí –stavebnímu povolení Ministerstva dopravy, odboru infrastruktury a územního plánu (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 12. 2020, č. j. 269/2017-910-IPK/119,

/054862/15/OST/JIZA, kterým ministerstvo jako speciální stavební úřad ve věcech dálnic ve smyslu § 15 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“ nebo „SZ“), a § 40 odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), na základě žádosti stavebníka, Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO 659 93 390, zastoupeného společností VIAPONT, s.r.o., IČO 469 95 447 (dále jen „stavebník“) povolilo podle § 115 stavebního zákona stavbu „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“ v rozsahu uvedených 62 stavebních objektů (dále též „stavba“ nebo „dálnice“), a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. V *prvním žalobním bodě* žalobce namítal systémovou podjatost Krajského úřadu Zlínského kraje a nezákonnost rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce shledával v tom, že Krajský úřad Zlínského kraje prováděl jako nadřízený orgán přezkumy závazných stanovisek v období červen až srpen. V květnu 2021 vznikla petice proti účastníkům správních řízení o dálnici, přičemž v petičním výboru měli být i politici s úzkým vztahem k vedení Zlínského kraje, včetně náměstka hejtmana. Náměstek hejtmana se měl v řadě článků zmiňovat o účastnících řízení o dálnici hanlivě, měl jim vyhrožovat žalobou kraje za způsobenou škodu. Žalovaný však o této námitce podané v průběhu rozkladového řízení rozhodl nezákonně, neboť nerozhodl samostatným usnesením, případně nerozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „MMR“), ještě před vydáním rozhodnutí o podaných rozkladech. Uvedl, že mu tímto postupem bylo upřeno základní procesní právo podat proti samostatně vydanému usnesení o námitce o riziku systémové podjatosti rozklad.
3. Dále konstatoval, že se v žalobou napadaném rozhodnutí žalovaný nesprávně vypořádal s jeho rozkladovými argumenty, když nesprávně hodnotil to, vůči komu je námitka systémové podjatosti podána. Žalovaný nesprávně zhodnotil význam 19 mediálních výstupů na možné posouzení systémové podjatosti Krajský úřad Zlínského kraje, nesprávně argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 302/2018-55, stran systémové podjatosti, nesprávně zhodnotil to, zda byl příslušným orgánem rozhodnout o námitce systémové podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje, nesprávně vyhodnotil opožděnost vznesení námitky systémové podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje a nesprávně zhodnotil možnost uplatnění námitky systémové podjatosti tak, že neshledal, že námitku systémové podjatosti lze také vznést proti orgánu, který přezkouvává závazná stanoviska.
4. Dále žalobce odkazoval na skutkové okolnosti uzavření a obsah memoranda ze dne 5. 5. 2021 o spolupráci při přípravě a povolování dálnice D49 (dále též „Memorandum“). Taktéž tvrdil okolnosti týkající se Petice ze dne 12. 5. 2021 za urychlení výstavby dálnice D49 (dále též „Petice“), jejíž obsah byl dle něj nezákonný, neboť ji měly organizovat vlivné politické osoby Zlínského kraje. Dále tvrdil propojenost Krajského úřadu Zlínského kraje, žalovaného a legislativního procesu schvalování novely zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění, ve vztahu k systémové podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje a žalovaného, kteří se snažili zajistit, aby dálnice byla povolována taktéž bez větších překážek, jež působil nejasný výklad znění § 23a citovaného zákona, který byl následně novelizován. Následně poukázal na analogickou situaci u dálnice D0136.

5. V *druhém žalobním bodě* tvrdil nezákonnost podmínky č. 49 stavebního povolení, která dle něj neodpovídala podkladům, na jejichž základě byla uložena. Navrhoval změnu této podmínky tak, aby zajistila důslednou ochranu ptáků před nárazy do průhledných PHS. Uvedl, že žalovaný de facto tvrdil, že nebylo nutné splnit podmínky stavebního povolení, neboť stačilo splnit jejich účel. Tento výklad byl v rozporu se správním řádem a smyslem vydávání závazných stanovisek. Žalovaný nadto porušil vlastní odborně-technický podklad TP 104 11/2019, pokud uložil uvedenou podmínku bez důsledné ochrany ptáků, postupoval v rozporu s odbornými podklady a i se správním řádem, pokud irrelevantně odmítl provést snadnou změnu uložené podmínky tak, jak navrhoval. Dále tvrdil, že zhotovitel si mohl v důsledku uvedeného obsah podmínky změnit podle svého odborného uvážení. K tomu poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, č. j. 10 A 149/2010-74-80.
6. Ve *třetím žalobním bodě* napadal přezkum zákonnosti závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SÚ/RS, ve znění závazného stanoviska ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-9254/2020/SÚ/RS, vydaného dle § 15 odst. 2 stavebního zákona. Uvedl, že nebylo možné přezkoumatelně doložit, že dokumentace pro stavební povolení (dále též „DSP“) a její přílohy splňovaly všechny podmínky územního rozhodnutí ze dne 15. 11. 2004, č. j. SR/9909/2004Sa (dále též „územní rozhodnutí“). Konstatoval, že nemá přehnané nároky na kvalitu odůvodnění závazných stanovisek, pokud jen žádá, aby obsahovala konkrétní podklady a odkazy na jejich části či součásti, příp. u každé podmínky územního rozhodnutí analýzu, na základě jakých konkrétních podkladů (či jejich částí) lze přesvědčivě doložit jejich splnění.
7. Považoval za nelogický způsob vypořádání jeho příkladných 5 podmínek územního rozhodnutí, jak to učinil KÚ, který reálně žádný přezkum neprovedl, neboť žalobce u požadavku č. 5, č. 8 a č. 11 odkázal na správní rozhodnutí MŽP ze dne 4. 10. 2004, takže by jejich splnění mělo přezkoumat MŽP, u požadavku č. 18 odkázala na stanovisko EIA ze dne 6. 12. 2001, takže by jeho splnění mělo přezkoumat MŽP, a u požadavku č. 27 odkázala na závěry zjišťovacího řízení ze dne 31. 7. 2003, takže by jeho splnění mělo přezkoumat MŽP. Žalobce přitom nemá zákonné nástroje, jak MŽP přinutit, aby přezkoumalo splnění rozhodnutí o odnětí půdy ze ZPF, splnění stanoviska EIA, neboť k 1. 4. 2015 pozbylo platnosti, takže bylo nahrazeno stanoviskem EIA ze dne 22. 11. 2016, které ovšem příkladné požadavky, převzaté do územního rozhodnutí neobsahuje, a přezkoumalo splnění závěrů zjišťovacího řízení, neboť tento podklad není součástí spisu.
8. MěÚ Holešov měl v rámci vydání závazného stanoviska přesvědčivě doložit, že všechny podmínky územního rozhodnutí byly splněny a že tento stav dokládají konkrétní části nashromážděných podkladů a kterých. Pokud tak MěÚ Holešov neučinil, měl KÚ jeho závazné stanovisko změnit a provést jeho opravu, tj. přezkoumatelně se zabývat námitkami žalobce v rozkladu, nebo ho měl zrušit.
9. Žalovaný také postupoval nezákonným způsobem, neboť navzdory argumentaci žalobce o nesprávném přezkumu tohoto závazného stanoviska, odmítl dle § 149 správního řádu zajistit nový přezkum, neboť zodpovídá za řádnou procesní stránku přezkumného řízení.
10. Stanovisko žalovaného, že již 1x přezkum zajistil a že věří zákonnosti rozhodování KÚ považoval za účelové, neodpovídající závažnosti výhrad žalobce vznesených ve vyjádření ze dne 23. 9. 2021 a námitce systémové podjatosti KÚ, kterou vznesl. K tomu poukázala na judikaturu správních soudů a uzavřel, že žalovaný porušil zákon, neboť nezajistil řádný,

věcně úplný a přezkoumatelně odůvodněný nový přezkum napadeného závazného stanoviska, resp. nepožádal (nepodjal) KÚ o nový přezkum.

11. Ve *čtvrtém žalobním bodě* napadal přezkum zákonnosti závazných stanovisek KHS Zlínského kraje ze dne 16. 6. 2008, č. j. ZL 8959/2015/2008-2, které dle něj navíc chybělo ve spise, ze dne 4. 9. 2009, č. j. KM 15005/2015/2009-02, ve znění stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 7. 2012, č. j. 19278/2012-4/OVZ, a ze dne 17. 2. 2014, č. j. KHSZL 02600/2014, na ochranu veřejného zdraví. Upozornil, že již v rozkladu stran stanoviska KHS Zlínského kraje ze dne 16. 6. 2008, č. j. ZL 8959/2015/2008-2, navrhl jeho vložení do spisu, a zahrnutí jeho požadavků mezi podmínky stavebního povolení. Navrhoval, aby Ministerstvo zdravotnictví zařadilo mezi požadavky stanoviska nový požadavek o době měření intenzit hluku, aby byla vypracována nová hluková studie, aby bylo přihlédnuto ke zjištění hlukové studie z 12/2013. Uvedl, že Ministerstvo zdravotnictví, které uvedená závazná stanoviska potvrdilo, stejně jako žalovaný, který další jeho žádosti o přezkum závazných stanovisek nevyhověl, postupovali nezákonně. Namítal nedostatek řádného odůvodnění závazných stanovisek. K tomu odkazoval na případy opakovaného zneužívání zkušebního provozu k dodatečnému a zdlouhavému řešení očekávaných nadlimitních intenzit hluku. Dále namítal neaktuálnost hlukových studií, a také to, že neobsahovala patřičná a účinná protihluková opatření, která by doložila, že vypočtené hodnoty intenzit hluku do roku 2030 budou s velkou pravděpodobností splněné. Současně poukazoval na to, že v některých těchto studiích bylo zjištěno překročení hlukových limitů u konkrétních staveb a v konkrétních lokalitách. Žalobce byl taktéž názoru, že stavebním povolením měla být povolena výstavba všech protihlukových stěn, nikoli pouze některých a jen jejich částí. Žalovaný tak nezajistil druhý přezkum, a tvrzení žalovaného, že věří v presumpci zákonnosti rozhodování Ministerstva zdravotnictví, bylo účelové.
12. V *pátém žalobním bodě* napadal přezkum zákonnosti závazných stanovisek či koordinovaných závazných stanovisek, a to ze dne 4. 12. 2014, č. j. MeUKM/074754/2014/0464/13, týkající se podmínky č. 39 stavebního povolení; ze dne 4. 7. 2017, č. j. HOL-18418/2017/ŽP/VK, týkající se podmínky č. 40 stavebního povolení; ze dne 20. 2. 2017, č. j. HOL-27247/2016/ŽP/VK, týkající se podmínky č. 41 stavebního povolení; ze dne 20. 12. 2013, č. j. MMZL 94304/2013, týkající se podmínky č. 42 stavebního povolení, na ochranu krajinného rázu. Krajský úřad Zlínského kraje obsah závazných stanovisek potvrdil, aniž by se k návrhům na doplnění přezkoumatelně vyjádřil. Zopakoval, že požádal žalovaného o jejich nový přezkum a současně vznesl námitku systémové podjatosti. Žalovaný však vycházel z předpokladu správnosti postupu ohledně jejich přezkumu Krajským úřadem Zlínského kraje, a zamítl zajistit nový přezkum. Namítal, že postup Krajského úřadu Zlínského kraje a žalovaného, když se žalovaný nezmínil o existenci stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 6. 2021, č. j. KÚZL 43204/2021, o potvrzení závazného stanoviska ze dne 20. 2. 2017, č. j. HOL-27247/2016/ŽP/VK, byl nezákonný. Žalovaný odmítl zajistit přezkum všech uvedených stanovisek, přestože mu byla známá jejich nesprávnost, a počínal si tak nezákonně.
13. V *šestém žalobním bodě* napadal přezkum zákonnosti závazného stanoviska EIA ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16 vydaného podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb. (dále jen „stanovisko EIA z roku 2016“), a závazného stanoviska EIA ze dne 25. 4. 2019, č. j. MZP/2019/710/1094, o ověření změn (dále jen „stanovisko EIA z roku 2019“). Uvedl, že v rozkladu navrhl jejich přezkum, doplnění a zrušení, a to u stanoviska EIA z roku 2016 pro zastaralost a u stanoviska EIA z roku 2019 z toho důvodu, že nemuselo vycházet ze

změn DSP. Ministr životního prostředí svým stanoviskem ze dne 18. 8. 2021, č. j. MZP/2021/430/615, obě stanoviska potvrdil, když neshledal žádné procesní či věcné vady. Návrhy na doplnění a návrhy na zrušení zamítl. Žalovaný nový přezkum stanoviska EIA z roku 2016 k návrhu žalobce zamítl zajistit. Žalobce namítal nezákonnost postupu žalovaného i ministra životního prostředí, neboť stanovisko EIA z roku 2016 nebylo dostatečně podloženo.

14. Ve vztahu ke svému požadavku na předložení způsobu zimní údržby odkazoval na podobnost s případem dálnice D0136. Uvedl, že návrhy na změny závazných stanovisek byly odmítnuty s tvrzením ministra životního prostředí, že byly laické a ne odborně podložené. Ve vztahu ke svému požadavku k zajištění úpravy povrchu PHS proti nárazům ptáků uváděl, že samotné protihlukové stěny mohly ovlivnit krajinný ráz, a nelze tak tvrdit, že vliv povrchové úpravy na krajinný ráz byl téměř nulový. Dále odkázal na druhý žalobní bod. Ve vztahu k požadavku na zajištění rychlého měření intenzit hluku po zprovoznění žalobce tvrdil, že se ministr životního prostředí ve svém stanovisku s jeho konkrétním a zdůvodněným návrhem nevypořádal přezkoumatelným způsobem. Následně odkázal na čtvrtý žalobní bod, a na podobnost s případem dálnice D48, kde druhé přezkumy probíhaly. Závěrem tvrdil zastaralost odborných studií, ze kterých stanovisko EIA z roku 2016 vycházelo, a z nichž vyplývalo, že docházelo k překročení limitu koncentrace znečištění ovzduší a hluku. Proto navrhoval zrušení závazného stanoviska EIA z roku 2016.
15. Dále odkázal na výsledky hlukové studie z 9/2016 a rozptylové studie z 9/2016 a tvrdil, že závěry závazného stanoviska EIA z roku 2019 odporovaly studiím. Dále uvedl, že hluková studie z 9/2016, rozptylová studie z 9/2016 a studie o vlivu na veřejné zdraví z 9/2016 nebyly kvalitním a objektivním podkladem pro vydání souhlasného závazného stanoviska EIA, neboť nevycházely z posledních odborných podkladů. Proto dle něj měly být tyto studie v průběhu stavebního řízení doplňovány a aktualizovány. Závěrem žalobce odmítl tvrzení ministra životního prostředí, že v případě přezkoumání zákonnosti závazného stanoviska EIA nebylo možné již uložené požadavky měnit či doplňovat nové, když účastníci řízení mohli svými návrhy škodlivě ovlivnit i jiné veřejné zájmy.
16. V *sedmém žalobním bodě* napadal přezkum zákonnosti „všech zbývajících závazných stanovisek“, o něj žádal v doplnění rozkladu dne 15. 2. 2021, s tím, že konkrétně žádal o přezkum závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 15. 11. 2019, č. j. 96559/2019-1150-OÚZ-BR, týkající se podmínky č. 34, a ze dne 11. 10. 2013, č. j. 5660/2013-1383-ÚP-BR; stanoviska Drážního úřadu ze dne 15. 10. 2018, č. j. DUCR-59819/18/Dj, týkající se podmínky č. 35; stanoviska Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje ze dne 25. 4. 2008, č. j. HSZL-392/1-SPD-SP-2008, a ze dne 14. 8. 2013, č. j. HSZL-4098-3/SPD-2013; stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 17. 4. 2019, č. j. MV-139815-5/OBP-2018; stanoviska Magistrátu města Zlína ze dne 5. 10. 2018, č. j. MMZL 125403/2018, týkající se odpadů, a ze dne 5. 5. 2017, č. j. MMZL 55796/2017, týkající se koordinovaného závazného stanoviska; stanoviska Městského úřadu Kroměříž ze dne 4. 10. 2018, č. j. MeUKM/050545/2018, týkající se odpadů; stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 18. 10. 2018, č. j. HOL-27569/2018/ŽP/Br, týkající se odpadů, a ze dne 21. 8. 2013, č. j. HOL-154/14768/2013/KZS, týkající se koordinovaného závazného stanoviska; stanoviska Městského úřadu Hulín ze dne 6. 9. 2013, č. j. MÚH/07122/2013/ORMŽP/R, ve znění ze dne 22. 12. 2016, č. j. MÚH/10273/2016/ORMŽP/R, týkající se koordinovaného závazného stanoviska.

17. Konkrétně žalobce v žalobě tvrdil, že se žalovaný k tomu přezkoumatelným způsobem nevyjádřil. Takový postup žalovaného je nezákonný, neboť žalobce má dle správního řádu a judikatury právo na řádné a přesvědčivé vypořádání svých námitek.
18. Pokud dále žalobce v doplnění rozkladu požádal žalovaného o přezkum koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Zlína ze dne 5. 5. 2017, č. j. MMZL 55796/2017 a ve svém vyjádření ze dne 23. 9. 2021 upozornil, že výsledek přezkumu tohoto KZS nenašel, logiky předpokládal, že se žalovaný s touto výhradou v napadeném rozhodnutí vypořádá.
19. K tomu připomněl str. 32-33 stavebního povolení, kde se uvádí, že je KZS součástí spisu a citoval z této pasáže prvostupňového rozhodnutí. Dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, dle něž má účastník řízení za tohoto stavu právo na řádné odůvodnění způsobu vyřízení jeho námitek, a z rozsudku citoval.
20. Rozhodnutí žalovaného tak trpí zásadní vadou absence výsledku přezkumu citovaného KZS MM Zlína ze dne 5. 5. 2017 a jakékoliv doložitelné reakce žalovaného, který přehlédl i opakovanou námitku žalobce ze dne 23. 9. 2021 o absenci výsledku tohoto přezkumu a opakovanou žádost žalobce na jeho zajištění dle § 149 správního řádu. Proto musí tento spor předložit zdejšímu soudu.
21. V *osmém žalobním bodě* namítal rozpor § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) se směrnicí EIA. Vydání stanoviska EIA z roku 2016 podle tohoto ustanovení a podle nařízení vlády č. 283/2016 Sb., proto považoval za nezákonné. Namítal, že v projednávaném případě došlo k rozporu s účelem citovaného zákona a se směrnicí EIA, neboť se dotčená veřejnost nemohla účastnit nového procesu EIA pro dálnici. O vlivech dálnice na životní prostředí rozhodlo striktně MŽP na základě podkladů Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „stavebník“), což bylo umožněno účelovým schválením novely § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Ministr životního prostředí odkázal na nález Ústavního soudu, podle kterého bylo citované ustanovení shledáno v souladu s Ústavou, a žalovaný následně rozkladovou námitku posoudil jako nedůvodnou.
22. Stejně jako v rozkladu, požádal o předložení právních otázek k přezkoumání Soudnímu dvoru EU, neboť zákon č. 256/2016 Sb. považoval za zákon odporující právu Evropské unie (dále jen „EU“). Odpor s právem EU žalobce shledával v tom, že (i) umožňoval pro vybrané stavby, jejichž vlivy na životní prostředí byly posouzeny podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů rozvojových koncepcí a programů na životní prostředí (dále jen „zákon č. 244/1992 Sb.“), a nikoli s požadavky směrnice EIA, provést namísto nového procesu posuzování EIA podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, s účastí veřejnosti, pouze vydání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí dle § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, (ii) zákon byl schválen účelově pro předem vybrané konkrétní záměry, (iii) nejednalo se o případ předpokládaný směrnicí EIA, (iv) došlo k porušení dohody ČR s Evropskou komisí (dále jen „Komise“) o platnosti prioritních závazných stanovisek, když ČR účelově obešla účel dohod s Komisí.
23. Žalobce tak požadoval, aby SDEU zodpověděl následující otázky:

- Je z hlediska cílů směrnice EIA přípustné, aby tak obrovské dopravní stavby, jakými jsou dálnice a železniční trati s prokazatelně významným negativním vlivem na životní prostředí, nemusely nikdy projít řádným procesem EIA s účastí veřejnosti podle cílů a požadavků směrnice EIA, i když byly posouzeny procesem EIA podle českého zákona č. 244/1992 Sb., který ovšem nebyl v souladu se směrnicí EIA?
 - Je z hlediska cílů směrnice EIA přípustné, aby tak obrovské dopravní stavby, jakými jsou dálnice a železniční trati s prokazatelně významným negativním vlivem na životní prostředí, nemusely před svým konečným povolením projít řádným procesem EIA s účastí veřejnosti podle požadavků směrnice EIA, zejména čl. 5?
 - Je z hlediska cílů směrnice EIA přípustné, aby tak obrovské dopravní stavby, jakými jsou dálnice a železniční trati s prokazatelně významným negativním vlivem na životní prostředí, získaly stanoviska EIA, aniž se před jeho vydáním mohla veřejnost v nějakém zákonném procesu seznámit se všemi získanými podklady a v přiměřených lhůtách se k nim mohla vyjádřit, jak požaduje např. čl. 6 směrnice EIA?
 - Splňuje český zákon č. 256/2016 Sb., kterým bylo pro 9 prioritních dopravních staveb vydáno stanovisko EIA bez procesu EIA, který by byl v souladu s požadavky směrnice EIA a bez řádné účasti veřejnosti, který by poklady procesu EIA mohla připomínkovat, cíle a požadavky směrnice EIA?
 - Odpovídá odlišný postup pro vydání stanoviska EIA pro 9 prioritních dopravních staveb podle českého zákona č. 256/2016 Sb., tj. bez procesu EIA a bez účasti veřejnosti, účelu směrnice EIA, která například podle čl. 1 odst. 3, čl. 2 odst. 4 a odst. 5 ve vztahu k čl. 7 za konkrétně definovaných podmínek nepožaduje provádět proces EIA s účastí veřejnosti?
 - Je z hlediska cílů EU přípustné, aby tak obrovské dopravní stavby, jakými jsou dálnice a železniční trati s prokazatelně významným negativním vlivem na životní prostředí, které neprošly řádným procesem EIA s účastí veřejnosti podle požadavků směrnice EIA, mohly být spolufinancovány z fondů EU?
 - Je z hlediska cílů a požadavků směrnice EU a původních dohod mezi českou vládou a Evropskou komisí přípustné, že od 20. 11. 2021 platí zákon č. 413/2021 Sb., kterým bylo na konci § 23a odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí doplněno, že stanovisko EIA prioritního dopravního záměru s platností maximálně 5 let může být současně platné jen v době vydání rozhodnutí v navazujících řízeních v prvním stupni?
24. Žalobce vycházel zejména z odlišných názorů ústavního soudce Ludvíka Davida k nálezu, kterým byl § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí shledán v souladu s právem ČR. Dále obsáhle odůvodňoval výše uvedené otázky, zejména s odkazy na judikaturu SDEU, odkazy na skutečnosti týkající se přijetí zákona č. 256/2016 Sb., když tento byl dle žalobce „ušit na míru“, a nebyl tak zákonem obecným, odkazem na další prioritní dopravní stavby na Globální síti TEN-T (2050) a délky trvání jednotlivých staveb (dálnice D55 JV obchvat Otrokovic, dálnice D48 obchvat Frýdku-Místku, dálnice D1106). Nebylo tedy možné tvrdit, že všechny prioritní stavby byly v květnu 2016 v pokročilé fázi připravenosti.
25. Dále obsáhle odůvodňoval svůj nesouhlas s neprovedením nového procesu EIA za účasti veřejnosti, když tento postup shledával diskriminačním a nepřipustným. Právě fázi

schvalování EIA považoval za nejdůležitější a právě z této fáze však byla veřejnost z tohoto procesu nezákonně vyloučena. Namítal, že byť se jednalo o prioritní stavby, bylo nezbytné, aby příprava a povolování těchto staveb probíhala standardním postupem, nikoli exkluzivním způsobem kde byla veřejnost vyloučena. Odkazoval na délky stavebních řízení u dálnice D48, dálnice D0136 a dálnice D4901, poukazoval na to, že postup vlády (tj. schválení zákona, který byl dle něj v rozporu s právem EU), nebyl jediným možným řešením k dostání závazků stran Globální sítě TEN-T, když sama vláda přišla s alternativním řešením. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že Komise s postupem vlády souhlasila na základě odborné a politické dohody, neboť k tomuto chybí listiny a důkazy. Uvedl, že zákon č. 256/2016 Sb. byl jen politicky a finančně účelový akt, s cílem získat pro ČR exkluzivní diskriminující výhodu pro 9 dopravních staveb na síti TEN-T, čímž však došlo k obejití standardních postupů a principů EU. Postup ČR navíc dle Komise neměl oporu v unijním právu.

26. V *devátém žalobním bodě* napadal posouzení platnosti časově omezených vyjádření a stanovisek. Nesprávným posouzením došlo k porušení § 2 odst. 4, § 3 a § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu poukazoval na skutečnosti, že stavební povolení bylo vydáno až dne 22. 12. 2020, tj. asi 13 let od zahájení řízení dne 3. 12. 2007. Připomněl, že již v rozkladu navrhoval přezkoumání časové platnosti jednotlivých vyjádření, avšak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že ukončení platnosti rozhodnutí a stanovisek nebylo shledáno. K porušení § 2 odst. 4, § 3 správního řádu došlo tím, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, nezajistil si veškeré potřebné poklady, které by byly časově relevantní. Žalovaný dále přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem nedoložil, že prověřil, že vyjádření k sítím byla stále platná i v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. S odkazem na judikaturu odmítal závěr, že by se v daném případě nejednalo o takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Povinností žalovaného bylo mít před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí všechna vyjádření k sítím, která musela být v době vydání rozhodnutí platná, a muselo být přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem doloženo, u jakých vyjádření žalovaný provedl posouzení jejich platnosti a s jakým výsledkem; ve spise však byla vyjádření k sítím, u nichž lze důvodně předpokládat, že jejich platnost skončila před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.
27. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

28. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě argumentoval obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí.
29. K *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že Krajský úřad Zlínského kraje vykonával v předmětném řízení působnost příslušného správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu k vydání závazného stanoviska, který na žádost žalovaného o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska přezkoumával závazná stanoviska, vůči jejichž obsahu směřovaly rozkladové námítky žalobce. Zdůraznil, že žalobce namítal toliko riziko systémové podjatosti, nikoli systémovou podjatost, a dodal, že samotné riziko systémové podjatosti nemohlo být důvodem vyloučení úředních osob. Uvedl, že stavba dálnice je stavbou nadstátního významu, pročez nelze v její stavbě spatřovat výlučný zvýšený zájem územně samosprávného celku. K žalobcem uváděným mediálními aktivitám osob

spojených s Krajským úřadem Zlínského kraje uvedl, že je možné polemizovat toliko o vhodnosti těchto vyjádření.

30. Dále uvedl, že ministerstvo, resp. žalovaný nebyli v předmětném řízení v pozici představeného či nadřízeného správního orgánu, který by měl o námitce podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje rozhodovat. Nadto žalobce uplatnil námitku v době, kdy byl přezkum závazných stanovisek ukončen. Argumentaci žalobce zákonem č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 416/2009 Sb.“), označil za lichá. Ostatně sám žalobce uvedl, že řízení neprobíhalo v režimu citovaného zákona. Námitka žalobce účelového schválení novely byla dle něj lichá, neboť stavební povolení nabylo právní moci dne 20. 11. 2021, tj. před uplynutím 5 let od vydání závazného stanoviska EIA, a bylo tak platné i dle stavu před novelou. Odkaz žalobce na petici a její údajnou nezákonnost nepřislušel řešit žalovanému, a žalobce ani neuvedl, že by některá z oprávněných úředních osob projednávajících závazná stanoviska v petici figurovala. Odkaz žalobce na prokázanou systémovou podjatost u dálnice D0136 byl taktéž lichý, když Krajský úřad Olomouckého kraje systémovou podjatost Magistrátu města Přerova neshledal.
31. K *druhému žalobnímu bodu* uvedl, že podmínka byla do stavebního povolení původně zakomponovaná k námitce žalobce, její znění bylo de facto odrazem návrhu žalobce. Uvedl, že žalobcova námitka se mýjela smyslem podmínky, neboť tato zavazovala především stavebníka, aby v případě průhledných ploch protihlukových stěn realizoval vhodná opatření proti snížení mortality ptactva, a bylo zde pouze příkladmo uvedeno, jakým způsobem toho lze docílit. Z hlediska výkladu dávala podmínka stavebníkovi možnost podmínku realizovat i s přihlédnutím k novým odborným poznatkům. Uzavřel, že skutečnost, že plně nevyhověl návrhu žalobce na reformulaci podmínky, nemohla být důvodem nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
32. K *třetímu žalobnímu bodu* uvedl, že si k žalobcovu rozkladu v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 13. 7. 2021, č. j. KUZL 47144/2021, a tento orgán se rovněž vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce. Vypořádání bylo převzato do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Ohledně námitky podjatosti odkázal na vyjádření k prvnímu žalobnímu bodu.
33. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* argumentoval obdobně, jako u třetího žalobního bodu, tedy že si v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, ze dne 17. 2. 2014, č. j. KHSZL 2600/2014, a závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, ze dne 16. června 2008, č. j. ZL 8959/215/2008-2, pouze pro část v km 5,4 - 10,9, ve znění závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. července 2012, č. j. 19278/2012-4/OVZ-16.5.2012, kterým byly změněny některé podmínky tohoto závazného stanoviska, byla následně potvrzena stanoviskem Ministerstva zdravotnictví, odboru ochrany veřejného zdraví, ze dne 13. 8. 2021, č. j. MZDR 22816/2021-25/OVZ. Dodal, že neměl pochybnost o zákonnosti a věcné správnosti potvrzujících závazných stanovisek.

34. Ohledně hlukové zátěže uvedl, že relevantní pro uvedení stavby do trvalého užívání byly výsledky měření hluku z provozu, provedeného na základě požadavků orgánu na ochranu veřejného zdraví. Dodal, že nebyl ani oprávněn ukládat stavebníkovi požadavky na měření hlukové zátěže nad rámec a namísto příslušného dotčeného orgánu státní správy pouze na základě názoru účastníka řízení. Žalobce tak ponoukal žalovaného k nezákonnostem. Závěrem uvedl, že stanovení konkrétní délky zkušebního provozu nemohlo být věcí orgánu ochrany veřejného zdraví a nebylo předmětem stavebního povolení. O zkušebním provozu se mělo rozhodovat až v rámci řízení dle § 124 stavebního zákona, kde mohla být správními orgány uplatněna závazná stanoviska.
35. K *pátému žalobnímu bodu* uvedl, že v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu si vyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Námitky týkající se přezkumu a návrhy na doplnění podmínek nebyly shledány důvodnými a napadená závazná stanoviska byla potvrzena stanovisky Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 28. 6. 2021, č. j. KUZL 42490/2021, ze dne 28. června 2021, č. j. KUZL 43126/2021, a ze dne 29. 6. 2021, č. j. KUZL 39029/2021. Skutečnost, že se nadřízený správní orgán neztotožnil s návrhy žalobce a nepřevzal podmínky nadefinované žalobcem, neznamenal nezákonnost potvrzujících závazných stanovisek. K námitce podjatosti odkázal na vyjádření k prvnímu žalobnímu bodu.
36. K *šestému žalobnímu bodu* uvedl, že žalovaný postupoval v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, vyžádal si potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Závazná stanoviska byla jako věcně správná a zákonná potvrzena závazným stanoviskem ze dne 18. 8. 2021, č. j. MZP/2021/430/615, a námitky žalobce nebyly shledány důvodnými. Jelikož byla závazná stanoviska vydána věcně příslušným a odborně způsobilým dotčeným orgánem a následně potvrzena nadřízeným orgánem, neměl pochyby o jejich zákonnosti. Žalobce nedoložil konkrétní způsob dopadu uvedených skutečností do svých práv. Žalobcem požadovaný podklad (předložení způsobu zimní údržby) nebyl nezbytným podkladem pro vydání stavebního povolení. K dalšímu žalobcovu požadavku – zajištění úpravy povrchu protihlukových stěn proti nárazům ptáků uvedl, že ochrana ptactva byla zajištěna v rámci jiného pokladu, proto byl žalobcův požadavek bezpředmětný. Problematika hluku byla řešena věcně příslušným dotčeným orgánem. MŽP, jako příslušný dotčený orgán, pečlivě a dostatečně posuzovalo dopady předmětné stavby na životní prostředí z několika úrovní, a to při vydání samotného závazného stanoviska, při vydání závazného stanoviska k ověření změn záměru, a z úrovně ministra životního prostředí při přezkumu stanovisek na základě rozkladu žalobce. Skutečnost, že návrhy žalobce nebyly akceptovány, nezakládala nezákonnost stanovisek, potažmo rozhodnutí v navazujícím stavebním řízení. Žalovaný odkázal na stanovisko ministerstva životního prostředí, se kterým se plně ztotožňoval.
37. K *sedmému žalobnímu bodu* konstatoval, že si, byť žalobce v rozkladu blíže nespecifikoval, v čem spatřuje nezákonnost těchto stanovisek, vyžádal v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, především z procesní opatrnosti, ačkoli v případě takto blanketně a en bloc formulovaných námitek nebyl povinen tak činit. Potvrzení těchto závazných stanovisek žalovaný zmínil v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce, že nezajistil v souvislosti s rozkladem řádný

přezkum Koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Zlína ze dne 5. 5. 2017, č. j. MMZL 55796/2017, uvedl, že tento dokument byl vydán pro stavební objekt, který nebyl součástí předmětného stavebního řízení a jeho objektové stavby. K tomuto podkladu tak nebylo speciálním stavebním úřadem při rozhodování přihlíženo, a pro účely stavebního řízení se tak nejednalo o závazné stanovisko, což je explicitně uvedeno také ve stavebním povolení.

38. K *osmému žalobnímu bodu* uvedl, že zákon č. 413/2021 Sb. toliko sjednocoval výklad ohledně okamžiku platnosti závazného stanoviska EIA v navazujících řízeních. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno před nabytím účinnosti tohoto zákona a v předmětném řízení se tedy vůbec neaplikoval. Žalobcův požadavek na předložení otázek SDEU označil za nedůvodný, neboť žádná sporná otázka týkající se výkladů zákona č. 413/2021 Sb. nenastala. Nadto byl zákon č. 256/2016 Sb. z popudu žalobce podroben přezkumu z hlediska ústavnosti, přičemž byl shledán ústavně konformním. Ústavní soud a ani NSS neshledaly důvody k předložení věci SDEU. ČR nadto splnila podmínky dle Směrnice EIA čl. 2 odst. 4., neboť v § 23a zákona o posuzování vlivu na životní prostředí stanovila mimořádný postup posuzování vlivů na životní prostředí a uložila MŽP povinnost zveřejnit výsledek této formy posouzení včetně jeho podkladů na internetu.
39. K *devátému žalobnímu bodu* uvedl, že tyto námitky směřovaly mimo námitkovou sféru žalobce, a proto k nim vůbec nepřihlížel. Ve vztahu k žalobci, jako dotčené veřejnosti, je rozsah námitek daný § 89 odst. 4 stavebního zákona. Nadto, případná absence platnosti některého z namítaných podkladů v průběhu odvolacího řízení by nebyla takovou vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
40. Žalovaný tedy s ohledem na výše uvedené navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

41. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž argumentoval obdobně jako v žalobě a setrval na všech žalobních bodech.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

42. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud obdobně jako ve věci sp. zn. 9 A 134/2021 žalobců Egeria, z. s. a spol. neprovedl žalobcem navržené důkazy, neboť jsou převážnou měrou součástí správního spisu, z něhož soud při posouzení věci vychází, nebo nebyly účastníky sporovány, či jsou pro řešení žalobou nastolených právních otázek nadbytečné (usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 13. 9. 2019, č. j. 4514/2019-15111, usnesení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 28. 12. 2020, č. j. MMR-61322/2020-83/2776) a soudu postačuje obsah spisového materiálu. S žalobcem namítanými rozsudky správních soudů se soud seznámil (pokud mu nebyly známy z rozhodovací činnosti), proto je jako důkaz neprováděl.
43. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Předně soud uvádí, že jednotlivé námitky s ohledem na složitost případu a rozsáhlost žaloby členil pro přehlednost jak podle žalobních bodů formulovaných žalobcem, tak

podle tematické souvislosti nebo logické návaznosti. Vzhledem k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se často v celém textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srovnej například *rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Af 88/2013-66*). Soudy nadto nemají povinnost dát podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení, kdy je nutné brát v úvahu relevanci daného argumentu a jeho možnost ovlivnit výsledek řízení. Nelze však ignorovat argument, který je pro výsledek řízení klíčový (srovnej *nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2015, č. j. I. ÚS 1895/14 – 2*). Z kontextu řízení je možné za určitých okolností připustit i implicitní vypořádání se s námitkou (srovnej *nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV ÚS 344/11*).

45. K námitce rizika tzv. systémové podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje (první žalobní bod):
46. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že žalobce v doplnění rozkladu ze dne 15. 2. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva (ze dne 22. 12. 2020) žádal o přezkum závazných stanovisek a označil je. Ve vztahu k závazným stanoviskům, která měl přezkoumávat jako nadřízený správní orgán dle ust. § 149 odst. 7 správního řádu Krajský úřad Zlínského kraje (dále též „KÚ“) žalobce navrhl, aby je KÚ zrušil, případně změnil a doplnil o jeho požadavky. Námitku podjatosti KÚ a jeho zaměstnanců neuplatnil.
47. Žalovaný předložil závazná stanoviska k přezkumu dle § 149 odst. 7 správního řádu příslušným nadřízeným správním orgánům (KÚ, Ministerstvo zdravotnictví, Ministerstvo životního prostředí, ministr životního prostředí, Ministerstvo obrany, Ministerstvo dopravy, Ministerstvo vnitra, ministr vnitra), které po provedeném přezkumu daná závazná stanoviska potvrdily. Krajský úřad Zlínského kraje svá potvrzující stanoviska vydal v časovém rozmezí od 28. 6. 2021 do 10. 8. 2021, přičemž převážná většina (13 ze 17) jich byla vydána v červnu 2021 (dne 28. 6. 2021 a dne 29. 6. 2021), dvě v červenci 2021 (dne 13. 7. 2021) a dvě v srpnu 2021 (dne 9. 8. 2021 a dne 10. 8. 2021). O tom byli účastníci řízení informováni žalovaným veřejnou vyhláškou (ze dne 24. 8. 2021) spolu s výzvou, aby se k těmto novým podkladům stavebního řízení vyjádřili.
48. Žalobce tak učinil podáním ze dne 23. 9. 2021, v němž (mimo jiné) vznesl námitku o riziku tzv. systémové podjatosti proti zaměstnancům KÚ, včetně jeho ředitele. K tomu poukázal na judikaturu NSS, dále na 19 článků s politickými a mediálními aktivitami politiků působících ve Zlínském kraji v době od dubna do září 2021, mimo jiné o zveřejnění Memoranda mezi Zlínským krajem a žalovaným o spolupráci při přípravě dálnice D49 ze dne 5. 5. 2021, (viz výše uvedené: „Memorandum“), o petici za rychlé dokončení výstavby dálnice D49 ze dne 12. 5. 2021 (viz výše uvedené: „Petice“), a články o činnosti poslanců k zajištění bezrizikového povolování R4901 (poslanecký návrh na změnu zákona č. 100/2001 Sb.). Obdobně jako v podané žalobě žalobce zejména ve vztahu k Memorandu a Petici uplatnil rozsáhlou argumentaci, na níž soud pro stručnost odkazuje. Zejména ale žalobce tvrdil, že zástupci stran Memoranda byli náměstek hejtmána pro dopravu R. D. a ministr dopravy K. H.. Ve vztahu k Petici pak uváděl, že v petičním výboru jsou vlivní lidé a politici s úzkým vztahem k vedení Zlínského kraje, včetně náměstka hejtmána. Kromě

toho se náměstek hejtmána Zlínského kraje v řadě článků zmiňoval o účastnících řízení ve věci dálnice hanlivým způsobem a použil i výhrůžky žalobou kraje za způsobenou škodu. Na podporu své námitky považoval za analogický případ povolování dálnice D0136 Řítkovice-Přerov, odkázal na Metodickou pomůcku Ministerstva vnitra ze dne 9. 5. 2017 a na usnesení KÚ v Olomouci ze dne 20. 6. 2018, č. j. KUOK 52031/2018 (o přiznání rizika systémové podjatosti primátora Přerova a všech zaměstnanců v řízení o změně územního rozhodnutí pro dálnici D1036) a usnesení téhož úřadu ze dne 2. 7. 2021, č. j. KUOK 70760/2021 (o přiznání rizika systémové podjatosti primátora Přerova a všech zaměstnanců ve stavebním řízení pro dálnici D1036).

49. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím riziko systémové podjatosti neshledal, kdy zejména uvedl, že KÚ o stavebním povolení v této věci nerozhoduje, předložených 19 mediálních výstupů i s výroky politiků mělo zanedbatelný vliv na rozhodování úředníků KÚ, odmítl argumentaci judikaturou NSS, nepovažoval se za nadřízený orgán k rozhodnutí o námitce, námitka byla uplatněna opožděně až poté, kdy KÚ všechna závazná stanoviska přezkoumal a odkaz na rozhodování o systémové podjatosti KÚ v Olomouci považoval za nepřipadný, neboť námitka podjatosti byla v tamní věci uplatněna proti stavebnímu úřadu, který řízení vedl, nikoliv proti nadřízenému orgánu, který rozhodoval o zákonnosti závazných stanovisek.
50. Soud o námitce uvážil takto:
51. Podle § 14 odst. 3 správního řádu *„účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlídně, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*
52. Ze shora popsaného skutkového stavu je zřejmé, že stěžejní dokumenty, za které soud s ohledem na obsáhlost argumentace žalobce považuje Memorandum a Petici, byly zveřejněny v květnu 2021. Také ostatní mediální výstupy (články), na jejichž části žalobce poukázal ve vyjádření ze dne 23. 9. 2021, a které považoval i dle jejich citace v žalobě za rozhodné, byly převážně vydány na jaře 2021 (např. „idnes.cz“ ze dne 26. 4. 2021, „zdopravy.cz“ ze dne 6. 5. 2021, „zlin.cz“ ze dne 18. 5. 2021, „idnes.cz“ ze dne 19. 5. 2021, „Mladá fronta Dnes“ ze dne 6. 4. 2021, „ekolist.cz“ ze dne 20. 5. 2021, „nasregion“ ze dne 20. 5. 2021, „parlamentní listy.cz“ ze dne 20. 5. 2021, „dnoviny.cz“ ze dne 21. 5. 2021, „idnes.cz“ ze dne 31. 5. 2021). Tedy více jak jeden a půl měsíce předtím, než byla přezkoumána převážná část závazných stanovisek Krajským úřadem Zlín (dne 28. 6. 2021 a dne 29. 6. 2021). Žalobci tak nic nebránilo, aby v souladu se shora citovaným ust. § 14 odst. 3 správního řádu namítal podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozvěděl. Žalobce tak neučinil ani poté, kdy byly v srpnu 2021 zveřejněny další články („zlin.cz“ ze dne 8. 8. 2021, „Magazín 21 č. 8/2021“, „idnes.cz“ ze dne 14. 8. 2021), dokonce ani bez zbytečného odkladu poté, kdy byl na výsledek přezkumného řízení upozorněn veřejnou vyhláškou (ze dne 24. 8. 2021).
53. Uvedené platí tím spíše o člancích („idnes.cz“ ze dne 15. 9. 2021, „zdopravy.cz“ ze dne 15. 9. 2021), na které žalobce poukazoval v souvislosti s přijetím novely zákona č. 100/2001 Sb. Poslaneckou sněmovnou ČR dne 15. 9. 2021. K tomu soud konstatuje, že tato novela nabyla účinnosti až dne 20. 11. 2021 a v následně nebyla shledána Ústavním soudem protiústavní, jak bude později pojednáno podrobněji v jiném žalobním bodu.

54. K tomu soud připomíná, že s ohledem na četnost účastenství žalobce jako dotčené veřejnosti v obdobných řízeních (jak je správním soudům známa z rozhodovací činnosti) není na místě pochybovat o tom, že si snad žalobce nebyl vědom svých procesních práv. Skutečností je, že žalobce vznesl námitku podjatosti dle § 14 správního řádu až hluboko poté, kdy se o jím tvrzeném důvodu podjatosti KÚ dozvěděl, tedy až ve vyjádření ze dne 23. 9. 2021. Lze tak uzavřít, že žalobce vznesl námitku podjatosti Krajského úřadu Zlínského kraje opožděně.
55. Postup žalovaného, který o námitce podjatosti nerozhodl předtím, než posoudil důvodnost rozkladu, není vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a měla vést ke zrušení rozhodnutí ve věci samé (obdobně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017, č. j. 3 Af 24/2015-167, bod 62., ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 As 72/2018-78, bod 82)
56. Námitka není důvodná.
57. K námitce nezákonnosti podmínky č. 49 stavebního povolení (druhý žalobní bod).
58. Rozhodnutí o umístění stavby (Městský úřad Holešov - Odbor územního plánování a stavebního řádu dne 15. 11. 2004, č. j. SR /9909/9909/2004/Sa) v podmínce č. 19 stanoví „*Součástí projektové dokumentace pro stavební povolení bude mimo jiné i podrobné posouzení vlivů hluku. Na základě výsledků budou navržena opatření k ochraně před nadměrným hlukem*“
59. Závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí podle § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, vydané Ministerstvem životního prostředí dne 22. 11. 2016, pod č. j. 6388/ENV/16 (dále též „ZS EIA“ nebo „ZS EIA/MŽP“) v Opatření pro fázi výstavby bod 4. uvádí „*V průjezdním úseku dálnice D49 Fryšták – Dolní Ves uplatnit DSP a hlukové studie (HBH Projekt spol. s r.o., Mgr. M. S., Mgr. T. Š., 01/2015) protihluková opatření v podobě protihlukových stěn, nízkohlučného asfaltu a nízkohlučných dilatačních závěrů na mostě pro zabezpečení dodržení limitních hodnot hluku*“. Na straně 27 odůvodnění se uvádí „*Na základě současných znalostí o území a aktuálním stavu DSP nebyl zjištěn žádný významný negativní vliv, který by mohl způsobit zánik populace některého chráněného druhu, případně, který by nebylo možné vhodnými opatřeními zmírnit nebo zcela vyloučit. Pro omezení nebo vyloučení zjištěných negativních vlivů byla navržena opatření pro další projektovou přípravu, výstavbu i vlastní provoz. Opatření spočívají především v omezení mortality živočichů (zvýrazněno soudem) a stabilizaci okolních citlivých biotopů vhodným managementem (jednorázovým zásahem)*“. Ve stejném duchu se ZS EIA vyjadřuje i v „Závěrečném shrnutí“ (str. 38).
60. Prvostupňové rozhodnutí ve výroku II. v podmínkách pro provedení stavby v podmínce č. 49 ukládá „*Stavebník je povinen zajistit, aby průhledné plochy protihlukových stěn byly vhodným způsobem zajištěny z důvodu minimalizace mortality ptactva, například hustým oboustranným polepem průhledných ploch PHS tenkými pásky o šířce cca 2 cm a max. rozestupu do 10 cm. Zevnitř budou pásky v poloze horizontální, kvůli zamezení stroboskopického efektu a zvenku vertikální, lze použít i jiný motiv než pásky (např. velké sněhové vločky), ale polep musí být oboustranný a stejně hustý, aby nedovoloval ptákům získat dojem, že skrze stěnu lze proletět*“. Z odůvodnění se podává, že projektová dokumentace obsahuje opatření ke snížení mortality ptactva, ministerstvo ale nad rámec těchto opatření upřesnilo jejich podobu dle návrhu žalobce.

61. Soud z obsahu spisového materiálu dále ověřil, že žalobce uplatnil obdobnou námitku i v rozkladu (str. 6 doplnění rozkladu ze dne 15. 2. 2021), kdy přivítal akceptaci jeho návrhu na znění podmínky ministerstvem (ve vyjádření žalobce ze dne 7. 8. 2009 a ze dne 27. 1. 2010), avšak s poukazem na nové odborné poznatky (článek „Siluety dravců na protihlukových stěnách nepomáhají. Ptáci hynou dál, 23. 10. 2012 a nedatovaná „publikace ČSO „Kolize ptáků s transparentními a reflexními plochami“ ke stažení na internetu), navrhl nové znění dané podmínky.
62. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 6 a násl.) na tento procesní postup žalobce odkázal a měl za to, že žalobce mohl na změnu názoru upozornit dříve, nikoli až v podaném rozkladu. Zdůraznil, že podmínka zavazuje stavebníka, aby v případě průhledných ploch PHS realizoval vhodná opatření proti snížení mortality ptactva, a pouze příkladmo je zde uvedeno, jakým způsobem toho lze docílit, kdy i z hlediska výkladu podmínky stavebníkovi nic nebrání, aby při realizaci daného opatření uplatnil nové odborné poznatky, tj. případně i v podobě navrhované žalobcem.
63. Soud spatřuje podstatu této žalobní námitky v nesouhlasu žalobce s tím, že daná podmínka nebyla formulována dle jeho rozkladového návrhu. Soud ve shodě se žalobcem poukazuje na délku stavebního řízení (téměř 13 let) a vnímá proto jako pochopitelnou snahu ministerstva z opatrnosti formulovat podmínky stavebního povolení tak, aby stavební povolení dostalo závěrům závazného stanoviska EIA a podmínkám územního rozhodnutí, ovšem při současném zohlednění požadavků žalobce, které v průběhu stavebního řízení uplatnil. Naproti tomu soud odmítá, že by snad od žalobce, jako „dotčené veřejnosti“ ve smyslu § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů nemělo být očekáváno, že bude sledovat vývoj odborných názorů na danou problematiku, kterou (mimo jiné) považoval za důvod pro svá četná vyjádření v průběhu stavebního řízení k zamýšlené stavbě. Za rozhodnou pro posouzení věci však soud považuje samotnou formulaci dané podmínky stavebního povolení, kterou neshledává rozpornou se zákonem a výše zmíněnými podklady stavebního řízení. Z obsahu podmínky je totiž zřejmé, že ukládá stavebníkovi z důvodu minimalizace mortality ptactva povinnost *vhodným způsobem zajistit* průhledné plochy PHS. Pokud se dále v podmínce uvádí příklad, jak této povinnosti dostat, jedná se právě jen a pouze o příklad, který stavebník může a nemusí využít, a to i s ohledem na aktuální odborné poznatky na zamezení mortality ptactva v době realizace protihlukových stěn, které lze v běhu času logicky očekávat.
64. Vzhledem k tomu, že zakotvení povinnosti stavebníka je jednoznačné, nemohlo se ministerstvo uvedením příkladu dopustit ani porušení „svého“ odborného materiálu ze dne 24. 11. 2016 (odborně-technický podklad TP 104 11/2019), jak žalobce tvrdí. Tím spíše uvedení příkladu pro budoucí možný postup stavebníka nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Splnění podmínky se totiž stavebník zhostí jen postupem souladným se zákonem s přihlédnutím k aktuálním „odborným materiálům“ ministerstva a odborné veřejnosti. Z obsahu spisového materiálu se přitom nepodává, že by tak stavebník nechtěl činit, neboť již v době vydání závazného stanoviska EIA vrcholným odborným orgánem na poli životního prostředí (ministerstvem životního prostředí) stavebníkem navržená opatření (v projektové dokumentaci) požadavkům tohoto nejvyššího odborného správního orgánu vyhovovala.
65. Lze tak uzavřít, že daná podmínka stanoví „minimální standard ochrany“, který musí stavebník dodržet za jakýchkoli okolností. Nebrání ale stavebníkovi v možnosti zajistit

ochranu ptactva nad tento minimální standard a při realizaci PHS pružně reagovat na pravděpodobný vývoj odborných závěrů k omezení jeho mortality.

66. Z uvedených důvodů soud neshledal opodstatněným ani tvrzení žalobce, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nezabýval podstatou jeho námitky a dodává, že nesouhlas žalobce s právními závěry žalovaného bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost těchto závěrů o věci samé.
67. Mimoběžný je rovněž poukaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, č. j. 10 A 149/2010 – 74, neboť se zde uvádí „Účastníci řízení pochopitelně nemají nárok na to, aby byla do podmínek stavebního povolení zakomponována podmínka přesně v takovém znění, jak ji navrhnou“ (str. 10 rozsudku). K tomu soud doplňuje, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil důvody, pro které byla podmínka formulována tak, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí, a poukázal na její účel. Podle stanoviska soudu žalovaný dostatečně věcně, logicky, a přezkoumatelně odůvodnil, proč byla daná podmínka formulována způsobem, který žalobce napadl.
68. Námitka není důvodná.
69. K námitkám ve věci přezkumu zákonnosti závazných stanovisek (žalobní body třetí až sedmý a devátý):
70. Soud nejprve obecně k přezkumu zákonnosti závazných stanovisek uvádí následující:
71. Jak vyplývá z právní úpravy závazných stanovisek, v případě podání odvolání (resp. rozkladu dle § 152 odst. 5 správního řádu), které směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Pokud nelze závazné stanovisko potvrdit nebo změnit bezodkladně, nadřízený správní orgán potvrdí nebo změní závazné stanovisko nejpozději do 30 dnů ode dne vyžádání jeho potvrzení nebo změny. Soudní přezkum obsahu závazných stanovisek je v souladu s čl. 36 odst. 2 LPS umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s. (např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 7 A 90/2001). Na tento závěr nemá vliv ani skutečnost, zda žádost o vydání závazného stanoviska byla podána subjektem před zahájením hlavního řízení nebo v jeho průběhu či že žádné hlavní řízení nemusí v případě vydání negativního závazného stanoviska již následovat, neboť ho příslušný subjekt nezahájí (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. 2 As 75/2009). (In: SOCHOROVÁ, Vendula. § 75 [Přezkoumání napadeného rozhodnutí]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016.).
72. K nárokům na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí z judikatury vyplývá, že nevypovídá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo předloženo odvolání, resp. rozklad, směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkou odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní, neboť k tomu není odborně způsobilý. Žalovaný měl tedy povinnost toliko ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na rozkladové námitky, eventuálně žádat nápravu. Žalovaný shledal, že nadřízené správní orgány se ve svých potvrzujících závazných stanoviscích řádně vypořádali s námitkami žalobce. Postup žalovaného tak byl v souladu se zákonem, když v

žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na potvrzující závazná stanoviska a citoval jejich podstatný obsah (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69).

73. Podstatným pro rozhodnutí ve věci samé tedy je, zda některá z žalobcem namítaných vad může zapříčinit nezákonnost některého závazného stanoviska.
74. Soud na obecné námitky týkající se přezkumu závazných stanovisek (*žalobní body třetí až sedmý a žalobní bod devátý*) nevěšel. Soud k tomu poukazuje na obsah žaloby, která je převážnou měrou shrnutím průběhu předchozího řízení z pohledu žalobce a vyjádření žalobce k tomuto průběhu. Žalobce například ve *čtvrtém žalobním bodě* namítal, že součástí spisu nebylo závazné stanovisko KHS Zlínského kraje ze dne 16. 6. 2008, č. j. ZL 8959/2015/2008-2, byť jej spis obsahuje. V některých případech žalobce požaduje přezkoumání závazného stanoviska v situaci, kdy v rozkladu jeho přezkum navrhl, následně bylo toto závazné stanovisko potvrzeno, načež žalobce po žalovaném požadoval nový přezkum téhož závazného stanoviska, čemuž žalovaným nebylo vyhověno (*čtvrtý žalobní bod*). Soud k tomu uvádí, že zákon nestanovuje žádnou povinnost opakovaně přezkoumávat totéž závazné stanovisko. Ze zákona a z judikatury měl žalovaný, namítal-li žalobce nesprávnost napadeného závazného stanoviska a domáhal-li se jeho změny ve svém rozkladu, povinnost vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63), což učinil. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, když si vyžádal od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu napadeného závazného stanoviska, orgán nadřízený dotčenému orgánu závazné stanovisko potvrdil, a žalovaný proto v souladu se zákonem odmítl zajistit opětovný přezkum. Soud proto opětovně uvádí, že pouhá skutečnost, že žalobce nesouhlasí s výsledkem přezkumu závazného stanoviska, nezakládá důvod nezákonnosti daného závazného stanoviska.
75. Soud dále uvádí, že shledal, že veškerá napadená závazná stanoviska, stejně tak jako závazná stanoviska tato stanoviska potvrzující, jsou přezkoumatelná, neboť z jejich obsahu vyplývá, k čemu bylo při jejich vydání přihlášeno (k jakým podkladům), jakými úvahami se dotčené správní orgány řídily, na základě jakých právních předpisů a jak o věci uvažily.
76. Nadto, i pro závazná stanoviska platí presumpce správnosti. Judikaturou bylo dovozeno, že důvodem pro zrušení rozhodnutí závisejícího na závazném stanovisku je situace, kdy závazné stanovisko postrádalo odůvodnění. Je nezbytné, aby závazné stanovisko bylo přezkoumatelné, tudíž musí být z něj zjevné důvody, na jejichž základě správní orgán rozhodl (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 275/2018-102). V případě nezákonnosti aktu veřejné moci způsobené čistě pochybením na straně veřejné moci, zejména nesprávným výkladem práva, může být důvěra jednotlivce narušena jen ze zcela zásadních důvodů veřejného zájmu. Platí totiž, že za správnost vlastního postupu a správnost interpretace právní úpravy odpovídá veřejná moc, nikoliv její adresáti a případné nedostatky je třeba přičítat na její vrub. Jedná se například o nezákonná rozhodnutí z důvodů spočívajících v nesprávném posouzení rozsahu potřebných podkladů, případně nesprávné posouzení podkladů předložených. Dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu bude v takových případech na straně jednotlivce dána. V případě nezákonnosti způsobené pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc – jednatel, půjde o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, již svědčí žalobou napadené rozhodnutí, musela vědět. Jednalo by se tak o rozhodnutí vydaná na základě nesprávných, zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jedinec

přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil. Za takové situace nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, což však nevylučuje důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (zejména s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů). Dále může být nezákonnost způsobená především a výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí, kdy půjde zejména o situace, v nichž oprávněný orgány veřejné moci úmyslně uvedl v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhl příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem. Za takové situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost (srov. nález Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16).

77. Zásada presumpce správnosti nadto znamená, že se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nicotný, případně nezákonný a přistoupí k jeho zrušení (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2015, č. j. 2 Afs 140/2015-70, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128) Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky a zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. Odrazem této zásady z pohledu vztahu jedinec - správní orgán je zásada ochrany dobré víry a ochrany nabytých práv (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. Prohlášení nicotnosti, které jen formálně odstraňuje neexistující akt, proto působí ex tunc (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128).
78. Namítá-li tak žalobce nedostatečné odůvodnění závazných stanovisek, resp. potvrzujících závazných stanovisek proto, že se správní orgány nevypořádaly se všemi námitkami žalobce, nejedná se o takovou vadu, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, a která by znamenala a představovala nezákonnost daných závazných stanovisek.
79. Dále se soud zabýval konkrétními žalobními námitkami.
80. Soud neshledal důvodným *třetí žalobní bod*. Soud k němu uvádí, že platná právní úprava výslovně vylučuje pravomoc speciálních stavebních úřadů (§ 15 odst. 1 stavebního zákona) v územním rozhodování. Územní řízení a věcně navazující stavební řízení tak nevede jeden a tentýž stavební úřad. Speciální stavební úřad, jímž je v nyní projednávané věci dle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona Ministerstvo dopravy, může stavební povolení vydat jen se souhlasem toho obecného stavebního úřadu, který pro danou stavbu buď vydal územní rozhodnutí, nebo územní souhlas (§ 15 odst. 2 stavebního zákona). Souhlas obecného stavebního úřadu tak dokládá, že byly dodrženy podmínky vzešlé z výsledků územního rozhodování a je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012-140).
81. Takové závazné stanovisko bylo podle § 15 odst. 2 stavebního zákona vydáno Městským úřadem Holešov, odbor výstavby, rozvoje a životního prostředí, dne 30. 11. 2018, č. j. HOL-33159/2018/SU/RS, ve znění rozhodnutí tohoto úřadu ze dne 14. 10. 2020, č. j. HOL-29254/2020/SU/RS (dále též „ZS MěÚ Holešov“), které bylo následně přezkoumáno dle § 149 odst. 7 správního řádu Krajským úřadem Zlínského kraje dne 13. 7. 2021 pod č. j. KUZL 47144/2021 tak, že bylo závazné stanovisko ZS MěÚ Holešov potvrzeno.

82. Ze samotného ZS MěÚ Holešov je zřejmé, že tento úřad zkoumal, zda projektová dokumentace pro stavební povolení je zpracována v souladu s vydaným územním rozhodnutím, resp. s dokumentací, jež byla v minulosti pro vydání územního rozhodnutí o umístění stavby tomuto obecnému stavebnímu úřadu předložena. Městský úřad Holešov zejména konstatoval, že stavebník předložil soupis stavebních objektů, které jsou předmětem žádosti o vydání stavebního povolení ve stavebním řízení vedeném u ministerstva dle jejich aktuálního (upřesněného) označení, když právě pro tyto se souhlas dle § 15 odst. 2 stavebního zákona vydává tak, aby bylo ověřeno, že jsou ve stavebním řízení splněny (všechny) podmínky územního rozhodnutí o umístění dané stavby. Městský úřad Holešov shledal drobné rozdíly mezi označením stavebních objektů k dokumentaci pro územní rozhodnutí a označení v dokumentaci pro stavební povolení, které považoval za logické, neboť jimi byli např. projektantské zkratky, či precizace názvů, eventuálně prostý fakt zaokrouhlení kilometráže staničení. Takové názvoslovní nuance nepovažoval úřad za skutečnosti, mající vliv na plnění podmínek územního rozhodnutí, neboť se jedná o identické stavební objekty. Konstatoval, že jestliže došlo k upřesnění umístění stavebních objektů, dělo se tak pouze v rámci a v souladu s pravomocným územním rozhodnutím. Vymezil se i vůči stavebním objektům (resp. jejich částem) umístěným územním rozhodnutím, avšak vyloučeným z daného stavebního řízení s tím, že ty už proto nejsou předmětem ověřování dodržení podmínek územního rozhodnutí.
83. V (potvrzujícím) přezkumném závazném stanovisku dle § 149 odst. 7 správního řádu na vyžádání žalovaného Krajský úřad Zlínského kraje (stanovisko ze dne 13. 7. 2021, č. j. KUZL 47144/2021) zejména obsáhle pojednal o úloze obecného stavebního úřadu při rozhodování dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, povaze závazného stanoviska a postavení nadřízeného (přezkumného) správního orgánu při postupu podle § 149 odst. 7 správního řádu. K tomu poukázal na judikaturu správních soudů, zejména NSS. Zabýval se rozkladovými námitkami žalobce (a dalších účastníků správního řízení), konkrétně na ně reagoval, poukázal na to, že většina podmínek územního rozhodnutí zjevně vychází z požadavků dotčených orgánů, které ve vztahu k namítaným podmínkám ÚR specifikoval. V této souvislosti zdůraznil, že bylo na Ministerstvu životního prostředí (dále též „MŽP“), aby splnění těchto podmínek ověřilo, přičemž poukázal na skutečnost, že k vydání stavebního povolení musel stavebník předložit souhlasná stanoviska dotčených orgánů (včetně MŽP) a lze tak důvodně očekávat, že stavebník tyto podmínky ÚR splnil. Pojednal o závěrech přezkoumávaného závazného stanoviska MěÚ Holešov a s odkazem na konkrétní správní řízení doplnil, že je mu známo, že dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a pro vydání stavebního povolení vypracovávala totožná autorizovaná osoba, přičemž tato dokumentace byla předložena obecnému stavebnímu úřadu a lze tak důvodně předpokládat, že se projektová dokumentace pro tato řízení neliší, resp. jsou ve vzájemném souladu. Vyjádřil se též k požadavku žalobce na uvedení výpisu všech stavebních objektů. Námitky žalobce (a dalších účastníků řízení) proto považoval za nedůvodné a přistoupil k potvrzení přezkoumávaného závazného stanoviska MěÚ Holešov.
84. Z toho je zřejmé, že Městský úřad Holešov postupoval v souladu s ustanovením § 15 odst. 2 stavebního zákona a ověřil dodržení podmínek územního rozhodnutí pro vydání stavebního povolení v nyní projednávané věci. A nepochybil ani Krajský úřad Zlínského kraje, který závěry MěÚ Holešov aproboval. K obecnému nesouhlasu žalobce s postupem KÚ při přezkumu závazného stanoviska MěÚ Holešov a neztotožněním se s postupem žalovaného soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že správní orgány při vydání

závazného stanoviska (i přezkumného) měly k dispozici projektovou dokumentaci k žádosti stavebníka o stavební povolení, a jak vyplývá z odůvodnění jejich závěrů, také z ní vycházely. I s ohledem na rozsah spisového materiálu a množství podkladů pro stavbu komunikace tohoto typu tak nebylo třeba, aby výslovně uváděly její jednotlivé konkrétní podklady a jejich části. Soud opětovně připomíná, že Krajský úřad Zlínského kraje v přezkumném stanovisku reagoval na jednotlivá rozkladová tvrzení žalobce a vyjádřil se (mimo jiné) i k podmínkám č. 3 až 11 územního rozhodnutí (odkazem na příslušné rozhodnutí MŽP o trvalém odnětí půdy ze ZPF), k podmínkám č. 16, 18 a č. 25 územního rozhodnutí (poukazem na stanovisko EIA ze dne 6. 1. 2001 o hodnocení vlivu stavby na životní prostředí) a podmínce č. 27 územního rozhodnutí (odkazem na závěry zjišťovacího řízení MŽP ze dne 31. 7. 2003), jak ostatně uvádí žalobce i v podané žalobě v rekapitulaci průběhu správního řízení.

85. Soud v této souvislosti ve shodě s KÚ dále poukazuje na § 4 odst. 6 stavebního zákona, kde se uvádí „*stanoví-li dotčené orgány ve svém závazném stanovisku podmínky, jsou příslušné kontrolovat jejich dodržování; stavební úřad poskytne součinnost potřebnou ke kontrole těchto podmínek.*“ Nelze totiž pominout kontrolní pravomoc dodržování podmínek závazného stanoviska jednotlivými dotčenými orgány a povinnost stavebního úřadu takovou kontrolu umožnit.
86. Způsob, jakým se KÚ vypořádal s rozkladovými námitkami, soud nepovažuje za nelogický a k poukazu žalobce, že nemá nástroje, jak přinutit Ministerstvo životního prostředí k přezkumu rozhodnutí o odnětí ze ZPF, stanoviska EIA a závěrů zjišťovacího řízení, soud na tomto místě odkazuje na vypořádání jiných žalobních bodů, v nichž (ne)zákonost těchto dokumentů (byť i v dílčích souvislostech) namítá.
87. Soud rovněž neshledal, že by bylo ZS MěÚ Holešov vydáno v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, jak žalobce tvrdí. V citovaném rozsudku se k tomu uvádí „*S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvláště významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.*“ (poznámka-zvýrazněný text doplněn soudem). S ohledem na výše uvedené má soud za to, že závazné stanovisko MěÚ Holešov těmito parametry dostalo.
88. Ze shora uvedených důvodů soud po provedení přezkumu dle § 75 odst. 2 s. ř. s. nezákonnost ZS MěÚ Holešov ani přezkumného závazného stanoviska KÚ neshledal. ZS MěÚ Holešov se tak stalo právem podkladem pro vydání stavebního povolení v nyní projednávané věci.

89. Pokud žalobce dále brojil proti postupu žalovaného, který „nezajistil nový přezkum“ ZS MěÚ Holešov pak k tomu soud opětovně uvádí, že zákon žalovanému nestanovuje povinnost opakovaně přezkoumávat totéž závazné stanovisko. Žalovaný postupoval v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, podle kterého *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Pokud nelze závazné stanovisko potvrdit nebo změnit bezodkladně, nadřízený správní orgán potvrdí nebo změní závazné stanovisko nejpozději do 30 dnů ode dne vyžádání jeho potvrzení nebo změny. K této lhůtě se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ohledání na místě nebo jde-li o zvlášť složitý případ. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“* Žalovaný postupoval i v souladu s judikaturou správních soudů, a za situace, kdy žalobce tvrdil nesprávnost napadeného závazného stanoviska a domáhal se jeho změny v rozkladu, splnil svou povinnost vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63). Orgán nadřízený dotčenému orgánu závazné stanovisko potvrdil, a žalovaný následně odmítl zajistit opětovný přezkum. Samotná skutečnost, že žalobce nesouhlasí s výsledkem přezkumu závazného stanoviska, důvod nezákonnosti závazného stanoviska založit nemůže.
90. K námitce podjatosti KÚ Zlínského kraje se soud již vyjádřil, proto na své závěry odkazuje.
91. Soud nevešel na námitky obsažené ve *čtvrtém žalobním bodu*. Soud předně opakuje, že závazné stanovisko KHS Zlínského kraje ze dne 16. 6. 2008, č. j. ZL 8959/2015/2008-2, jehož absenci ve spisovém materiálu žalobce namítal, ve skutečnosti spisový materiál obsahuje.
92. Soud dále přešel k přezkumu postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s. závazných stanovisek KHS Zlínského kraje ze dne 16. 6. 2008, č. j. ZL 8959/2015/2008-2, ze dne 4. 9. 2009, č. j. KM 15005/2015/2009-02, ve znění stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 7. 2012, č. j. 19278/2012-4/OVZ, a ze dne 17. 2. 2014, č. j. KHSZL 02600/2014, jakož i závazného stanoviska ministerstva zdravotnictví ze dne 13. 8. 2021, č. j. MZDR 22816/2021-25-OZV, kterými ministerstvo zdravotnictví uvedená závazná stanoviska potvrdilo. Soud shledal uvedená závazná stanoviska přezkoumatelnými a splňujícími nároky na obsah, formu i náležitosti rozhodnutí podle § 67 a 68 správního řádu. Z odvodnění závazných stanovisek je vždy seznatelné, jak v nich bylo rozhodnuto a z jakých důvodů. Soud závazná stanoviska neshledal ani nezákonnými. Nezákonnost závazných stanovisek nemůže být založena tím, že v nich chybí podmínky, které by do nich zařadil žalobce, ani tím, že podle žalobce se opírají o zastaralé hlukové studie. Pokud se týká namítané hrozby zneužívání zkušebního provozu, soud uvádí, že zkušební provoz se povoluje dle § 124 stavebního zákona samostatně, nikoli spolu se stavebním povolením. Závazná stanoviska, jimž žalobce vyčítá absenci úpravy zkušební provozu, však byla vydávána v řízení vedeném na základě žádosti o stavební povolení. K hlukovým studiím soud uvádí, že je s podivem, že žalobce na jednu stranu namítá jejich obsolentnost, avšak následně právě těmi samými hlukovými studiemi argumentuje. Ministerstvo zdravotnictví i žalovaný považovali hlukové studie, které měli k dispozici, za dostatečné a neshledali důvod pro vyžádání aktuálnější hlukové

studie. Soud má za to, že k vydání závazných stanovisek, stejně jako k vydání stavebního povolení a žalobou napadeného rozhodnutí, měli dostatečné podklady, když zákon nevyžaduje vycházet ze zcela aktuální hlukové studie. Soud podotýká, že hluková studie, z níž bylo vycházeno (a to v závazném stanovisku EIA z roku 2016) byla vypracována roku, takovou studii soud nepovažuje za zastaralou.

93. Soud dále opakuje, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu k rozkladu žalobce požádal o posouzení závazných stanovisek správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který závazná stanoviska vydal. Jelikož je tento nadřízený správní orgán (zde konkrétně ministerstvo zdravotnictví) potvrdil, žalovaný je měl v souladu se zákonem i presumpcí správnosti správních aktů za zákonná, přezkoumatelná a věcně správná. Soud připomíná, že žalovaný není sám o sobě hodnotit správnost a zákonnost závazných stanovisek, jak je uvedeno výše.
94. Závěrem soud znovu uvádí, že nebyl dán důvod, aby žalovaný zajišťoval opakovaný přezkum uvedených závazných stanovisek KHS Zlínského kraje. Jak již bylo uvedeno, tato závazná stanoviska byla potvrzena závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, nebyl proto důvod, a ostatně ani zákonná možnost jejich opětovného přezkumu. Samotný fakt, že žalobce s obsahem závazných stanovisek nesouhlasí, takovým důvodem ani možností není.
95. Soud nevešel ani na námitky *pátého žalobního bodu*. I zde soud žalobcem uváděná závazná stanoviska přezkoumal a došel k závěru, že jsou přezkoumatelná a splňují nároky na obsah, formu i náležitosti rozhodnutí podle § 67 a 68 správního řádu. Z odvodnění závazných stanovisek je vždy seznatelné, jak v nich bylo rozhodnuto a z jakých důvodů. Ani potvrzující závazná stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 6. 2021, č. j. KUZL 42490/2021 a č. j. 43126/2021 a ze dne 29. 6. 2021, č. j. KUZL 39029/2021 soud neshledal nepřezkoumatelnými a nezákonnými, jak žalobce namítal. Krajský úřad Zlínského kraje v nich přezkoumatelně vyjádřil, co jej vedlo k vydání potvrzujícího stanoviska, a reagoval na námitky žalobce. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s obsahem závazných stanovisek, sama o sobě nezakládá jejich nezákonnost či nepřezkoumatelnost.
96. Soud shodně jako u předchozího žalobního bodu doplňuje, že jelikož existovala potvrzující závazná stanoviska, nebyl žalovaný povinen ani oprávněn znovu zajišťovat přezkum jimi potvrzených závazných stanovisek.
97. Pokud se týká námitky podjatosti, odkazuje soud na vypořádání námitek prvního žalobního bodu.
98. Také *šestý žalobní bod* neshledal soud důvodným. Soud dále uvádí, že v rozsahu žalobní argumentace přezkoumal závazná stanoviska EIA z roku 2016 a z roku 2019, č. j. 63881/ENV/16 a je potvrzující závazné stanovisko ministra životního prostředí ze dne 18. 8. 2021, č. j. MZP/2021/430/615 postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s. a neshledal je nezákonnými či nepřezkoumatelnými. Potvrzující závazné stanovisko neshledal soud ani nepřezkoumatelným pro nedostatek vypořádání námitek žalobce. Ministr životního prostředí ve svém stanovisku srozumitelně sdělil, co ho vedlo k potvrzujícímu stanovisku a dostatečně reagoval na argumentaci žalobce, jak již bylo výše uvedeno, nebylo třeba, aby vypořádal každý jednotlivý argument žalobce. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že závazné stanovisko EIA z roku 2016 nebylo dostatečně podloženo. Žalobcem uváděné podklady (předložení způsobu zimní údržby) nejsou pro vydání závazného stanoviska EIA požadovány, jejich absence tak nemůže založit jeho nezákonnost. Pokud se týká

protihlukových stěn, soud odkazuje na vypořádání *druhého žalobního bodu*, k námitkám zastaralosti hlukových studií pak na vypořádání *čtvrtého žalobního bodu*.

99. Soud tedy uzavírá, že stejně jako v případech řešených v předchozích žalobních bodech žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud obstaral dle § 149 odst. 7 správního řádu závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu, a jelikož bylo potvrzující, nadále z přezkoumávaných závazných stanovisek vycházel.
100. *K námitkám pod sedmým žalobním bodem* soud uvádí následující. K tvrzení žalobce, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevyjadřuje k jeho žádosti v rozkladu „o přezkum všech zbývajících závazných stanovisek“, které příkladmo v rozkladu označil, soud z obsahu spisového materiálu ověřil, že i v tomto rozsahu postupoval žalovaný v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu a všechna závazná stanoviska příslušnému nadřízenému orgánu předložil. Uvedené je zřejmé i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný jednotlivá závazná stanoviska a přezkumnou autoritu uvedl, stejně jako potvrzující závěr, ke kterému tyto nadřízené správní orgány došly (str. 8 až 11). V další části odůvodnění svého rozhodnutí (str. 12 až 20) pak žalovaný poukázal na rozhodnou argumentaci nadřízených (přezkumných) správních orgánů k jednotlivým závazným stanoviskům. Soud na tomto místě opětovně uvádí, že žalovaný měl povinnost toliko ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na rozkladové námitky, eventuálně žádat nápravu. V nyní projednávané věci je z odůvodnění rozhodnutí žalovaného patrné, že žalovaný dospěl k závěru, že se nadřízené správní orgány ve svých potvrzujících závazných stanoviscích řádně vypořádali s námitkami žalobce. Postupu žalovaného tak nelze ničeho vytknout, neboť byl v souladu se zákonem, když v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na potvrzující závazná stanoviska a citoval jejich podstatný obsah (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69).
101. Nelze přehlédnout, že žalobce v rozkladu (ani v podané žalobě) neuvedl konkrétní důvody nezákonnosti závazných stanovisek, jejichž přezkumu se domáhal, a pouze obecně tvrdil, že nemá jistotu o jejich zákonnosti a není si jistý, který podklad závazným stanoviskem je a který nikoliv. Za tohoto stavu soud nepovažuje výše uvedený postup žalovaného za rozporný se zákonem, když žalovaný rovněž v obecné poloze splnil povinnost danou mu § 149 odst. 7 správního řádu a i s ohledem na četnost přezkoumávaných závazných stanovisek se omezil na přesné označení daného ZS, nadřízeného orgánu, který jeho přezkum provedl a výsledek přezkumného řízení. Podrobné závěry přezkumného řízení jednotlivých nadřízených správních orgánů jsou ostatně obsahem spisového materiálu a žalobce ani netvrdí ve vztahu k jakému z nich a v jakém rozsahu jsou tyto závěry nedostatečné či jinak vadné.
102. Na podkladě obecných tvrzení žalobce soud rovněž obecně přezkoumal jednotlivá závazná stanoviska, jakož i přezkumná stanoviska nadřízených správních orgánů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že netrpí vadou nepřezkoumatelnosti a tedy nejsou v rozporu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z jejich obsahu vyplývá, k jakým podkladům bylo při jejich vydání přihlášeno, jaké podstatné okolnosti považovaly správní orgány za rozhodné, jakými úvahami se při jejich posouzení řídily, z čeho ve svých závěrech vycházely, přičemž neopomněly poukázat na právní předpisy relevantní pro posuzovanou věc. Soud pro stručnost na jejich odůvodnění odkazuje.
103. K tomu soud připomíná ustálenou judikaturu NSS, podle které je důvodem pro zrušení rozhodnutí záviselého na závazném stanovisku situace, kdy závazné stanovisko

postrádalo odůvodnění. Je nezbytné, aby závazné stanovisko bylo přezkoumatelné, tudíž musí být z něj zjevné důvody, na jejichž základě správní orgán rozhodl (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 275/2018-102). Takové nároky dotčená závazná stanoviska (včetně přezkumných) však splňují.

104. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nezajistil v rámci „všech zbývajících závazných stanovisek“ také přezkum závazného koordinovaného stanoviska Magistrátu města Zlín ze dne 26. 4. 2017, č. j. MMZL 55796/2017 (dále též „KZS MM Zlín“), soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že ministerstvo v bodě 101 na str. 32 prvostupňového rozhodnutí citovalo KZS MM Zlín v souhrnu podkladů pro stavební povolení. Z dalšího odůvodnění (bod 6. na str. 33 - text kurzívou) ale vyplynulo, že tento podklad ministerstvo nezohlednilo, neboť byl vydán pro stavební objekt (SO), který není předmětem stavebního řízení vedeného Ministerstvem dopravy. Uvedené potvrdil žalovaný ve vyjádření k žalobě (str. 8). Soud tak přisvědčuje žalovanému, že se nejednalo o závazné stanovisko, které by bylo podkladem pro vydání stavebního povolení v rozsahu jeho předmětu v nyní projednávané věci, resp. v rozsahu předmětu jeho objektové sklady. Skutečnost, že se v tomto směru žalovaný výslovně nevyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, tedy, že pominul uvést, že z tohoto důvodu na základě rozkladu žalobce o potvrzení či změnu tohoto dokumentu dle § 149 odst. 7 správního řádu nadřízený orgán nežádal, je vadou, která ale nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Rozhodné je, že dané KZS MM Zlín nebylo jako závazné stanovisko podkladem pro rozhodnutí o věci, protože při žádosti žalobce o jeho přezkoumání nebyl žalovaný povinen postupovat dle § 149 odst. 7 správního řádu.
105. Ani tyto žalobní námitky nejsou důvodné.
106. Konečně soud neshledal důvodným ani *devátý žalobní bod*. Soud uvádí, že ve stavebním řízení je okruh námitek žalobce, jakožto účastníka řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí omezen zněním § 114 odst. 1 věta druhá stavebního zákona. Žalobce tedy mohl ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. V námitkách byl žalobce povinen uvést skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení a důvody podání námitek, kdy k námitkám, které překračují uvedený rozsah, či nejsou uplatněny proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, se nepřihlíží.
107. Soud uvádí, že námitka týkající se časové platnosti časově omezených vyjádření a stanovisek přesahuje rozsah námitek, které mohl žalobce uplatnit. Soud totiž neshledal, že by se vznesená námitka mohla týkat ochrany životního prostředí, když ani z obsahu námitek taková skutečnost nevyplývá. Žalobce nikterak neodůvodňoval, resp. ani netvrdil, jak by se tato námitka mohla týkat ochrany životního prostředí. Nadto absence platnosti některého z namítaných podkladů v průběhu rozkladového řízení by nebyla vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. *rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 11. 2020, č. j. 38 A 6/2020-230*).
108. K námitce rozporu § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se směrnici EIA a návrhem žalobce na předložení předběžné otázky SDEU (osmý žalobní bod).

109. Soud uvádí, že k namítanému rozporu se vyjádřil již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 44/18, v němž dospěl k závěru, že § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je v souladu s ústavním pořádkem. Ústavní soud v nálezu konkrétně uvedl, že: *„Ustanovení § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí splňuje požadavek obecnosti právní úpravy, neboť neporušuje princip dělby moci a nezasahuje do moci výkonné a soudní. Zákonodárce vymezil tři obecné podmínky a vymezení obsahu čtvrté podmínky – uvedením prioritního dopravního záměru v nařízení vlády – ponechal v gesci vrcholného orgánu moci výkonné. Je proto na orgánech exekutivy, aby nezávisle posoudily splnění čtyř podmínek zákonné úpravy u konkrétního dopravního záměru.(...) Cílem ojedinělé, výjimečné a územně a časově podmíněné napadené právní úpravy je zejména urychlení či spíše nezpomalení procesu realizace prioritních dopravních záměrů, které byly v době jejího přijetí ve fázi pokročilé připravenosti. Speciálním postupem podle napadeného ustanovení není nutné u prioritních dopravních záměrů znovu opakovat celý klasický proces posuzování vlivů záměrů na životní prostředí, nýbrž je možné bez předcházejících procesních fází a bez aktivní účasti dotčené veřejnosti „pouze“ vydat závazné stanovisko k vlivům prioritních dopravních záměrů na životní prostředí, které je podkladem pro navazující správní řízení a postupy (zejména pro stavební řízení), jichž má dotčená veřejnost možnost se dále účastnit a v jejichž rámci uplatňovat svá práva, mj. brojit i proti obsahu samotného závazného stanoviska k vlivům záměrů na životní prostředí. Je rovněž zachována možnost dotčené veřejnosti bránit se proti navazujícím správním úkonům správní žalobou, při jejímž posouzení je možné přezkoumat i zákonnost podkladového závazného stanoviska k vlivům prioritních dopravních záměrů na životní prostředí. Ústavní soud podrobil napadenou právní úpravu testu racionality a dospěl k závěru, že § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí představuje rozumnou míru omezení práva veřejnosti participovat v procesu posuzování vlivů na životní prostředí u prioritních dopravních záměrů. Dotčená veřejnost má stále široký prostor participovat v navazujících a souvisejících postupech a řízeních týkajících se vlivů prioritních dopravních záměrů na životní prostředí.“* Soud pro úplnost podotýká, že uvedené řízení u Ústavního soudu bylo zahájeno i na popud žalobce, který nezákonností § 23a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí argumentoval v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 39 A 3/2018.
110. Soud uvádí, že opětovný přezkum ústavnosti zákona není na místě, nic na tom nemění ani odlišné stanovisko soudce Ludvíka Davida. Soud s ohledem na shora uvedené neshledal důvody pro předložení věci SDEU k zodpovězení žalobcem navrhovaných předběžných otázek. K předběžné otázce týkající se zákona č. 413/2021 Sb., soud dodává, že tento zákon se vzhledem k jeho účinnosti od 20. 11. 2021 na projednávanou věc nevztahoval.
111. Lze tedy uzavřít, že i tento žalobní bod je nedůvodný.

VI. Závěr

112. Rozhodnutí ministerstva a žalovaného byla vydána v souladu se zákonem, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

113. Výrok II. Je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný a v řízení plně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu, jehož činnost je hrazena z veřejných prostředků, nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by svojí výší přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

114. Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo, protože osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 27. dubna 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu